

Avtorica: Karmen Sadar

Ljubljana, november 2015

PIPINO ŽIVLJENJE PRI NAS OD LETA 2008

Ko je dedi, mamin oče, umrl, smo šli v Gmajnice iskat psa. Takrat smo se preselili v hišo. Mami je rekla, da pes ne sme v kuhinjo in spalnico. Oči je bil bolan in je doma ležal v postelji, mama je bila v službi, Špela na faxu, jaz pa v DZC-ju. Ker mu je bilo dolgčas je klical Pipo v spalnico. Me tega nismo vedele, dokler ni nekega dne k mami prišel njen brat. Povedal ji je, da je danes, ko je prišel k mojemu očetu, v spalnici videl Pipo. Midve s Špelo sva dovolili, da gre Pipa v najino sobo. Seveda je bila Pipa raje pri Špeli, kot pri meni. Mami je bila malo huda, ker je bila Pipa v spalnici, vendar je bila že navajena. Tako se ni dalo več veliko spremeniti.

Bili smo še na Dečkovi, ko mi je umrl oče. To je bilo leta 2011. Takrat sem bila en mesec doma, da sem prišla malo k sebi. Zelo sem bila hvaležna socialni delavki gospe Elviri Agič in mentorici Anici, da sta me pustili toliko časa doma. Po očetovi smrti smo ostale doma samo ženske, če štejem zraven še Pipo, smo bile štiri.

Ker imam epileptične napade, se v času napada ne zavedam kaj delam. Dne 6.5.2014 mi je mami zjutraj, skupaj s Pipo, prinesla zdravila. Takoj, ko se zjutraj zbudim, imam napad. Tega dne mami ni počakala, da bi imela napad, ampak mi je kar dala zdravila. Ko sem prišla k sebi, me je mami vprašala, če vem kaj sem počela. Povedala mi je, da sem med napadom tepla Pipo. Bilo mi je tako hudo, da sem ji dajala priboljške in jo božala. Pipa ve, da tega nisem naredila namenoma in me je lizala. Ni vedela kako bi mi vse olajšala in se je stiskala k meni. Sedaj pride vsako jutro k meni, skupaj z mami, saj ve, da jo čakajo priboljški. Mislim, da bi bile raje mami, Špela in jaz lačne kot, da bi bila lačna Pipa.

